

МАКС КІДРУК

НАВІЖЕНІ

В МЕНСІ

ВИДАВНИЦТВО

КЛУБ СІМЕЙНОГО ДОЗВІЛЯ

Харків
2011

ББК 84.4УКР
К38

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Художник *Анна Носач*

Дизайнер обкладинки *Надія Величко*
В оформленні обкладинки використано ілюстрацію Анни Носач
Фото люб'язно надано автором

ISBN 978-966-14-1504-0 (pdf)

© Максим Кідрук, 2011
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля, видання українською мовою, 2011
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2011

ХРОНОЛОГІЯ НИЖЧЕОПИСАНИХ ПОДІЙ

Чорне золото Мексики, або Як усе починалося	7
Як ми шукали чарівні гриби в Оахаці.....	54
Мавпячий бізнес	75
Фотосет для «Men's Health»	103
Лоходонта юкатанська, або Полювання на мексиканського слона.....	117
Анестезія по-мексиканськи	138
Про мавп, борошно і гватемальський День незалежності.....	153
Розкіш.....	176
Мацератор	192
Авіатаксі до Пуерто-Ескондідо.....	215
Як справжні мужики в коханні освідчуються	235
Останній ковток, або Одруження Тьомика.....	268

ЧОРНЕ ЗОЛОТО МЕКСИКИ, АБО ЯК УСЕ ПОЧИНАЛОСЯ

1

Ви, мабуть, зараз спитаєте, як усе починалося?

Як трапилося, що ми з Тьомиком опинилися за дванадцять тисяч кілометрів від Батьківщини, у спекотній Мексиці, напханий шаленими мексиканцями, наче банківський сейф банкнотами? Що потягло нас у ту кляту далечинь? І найголовніше — як так, в дідька, сталося, що вже після трьох тижнів, проведених у Мехіко, ми на всіх парах драпали 150-ю магістраллю на раритетному «Dodge Challenger» 1969 року на південь, в найдикіші штати, маючи в багажнику сумку з п'ятьма сотнями тисяч мексиканських песо¹, а за спиною — банду дона Педро

---

¹ 10 песо = 1 американському долару.

Сесіліо Раміреса, найбільшого землевласника у всій Мексиці й далєбі не меншого наркоторговця, на чолі з самим доном Педро? Це не дуже приємна історія, однак ми маємо чим пишатися, бо удостоїлися тоді небувалої честі — рідко, ой як рідко, панове, трапляється, щоб вельмишановний дон Педро Сесіліо Рамірес особисто вирядився за кимсь у погоню.

Ех, аби ж ви тільки знали, як все любо починалося...

2

Взагалі, скажу вам чесно, в усіх — абсолютно всіх без винятку — кепських історіях у моєму житті є дві спільні риси: по-перше, всі кепські історії починаються гарненько, по-хорошому, з щонайкращими намірами, а по-друге, всі кепські історії завжди пов'язані з Тьомиком.

Я й Тьомик разом з п'яти років. Познайомились у перший же день, щойно моя сім'я перебралася до Києва, в замурзану панельну новобудову неподалік від Львівської площі. Родина Тьомика оселилася в тому ж будинку на місяць раніше і поверхом нижче від нас.

Пригадую, як, виснажений переїздом, я заснув просто вдень, вмовившись на запакованому в целофан двоспальному матраці моїх батьків. Коли я засинав, окрім мене та матраца, в кімнаті більше не було нікого й нічого. А коли прокинувся — навпроти стояв низенький дерев'яний стільчик, а на ньому сидів якийсь малий шкет і зацікавлено розглядав мене, дурнуватого усміхаючись і копірсаючись пальцем у носі.

«Що за мудак?» — спросоння подумав я. Хоча, звісно, я тоді не так подумав, бо мені було лишень п'ять років, але якщо перекласти на дорослу мову, то звучатиме, либонь, так.

— Ти хто? — спитав я.

— Привіт, — сказав Тьомик. — Я Артьом, а мама називає мене Тьомиком.

— Чия мама?

— Моя мама.

Тут Тьомик засміявся, навіщось копнув мене і вибіг з кімнати. Пізніше батьки пояснили мені, що Артем — це мій сусід-одноліток з нижнього поверху і що вони на пару з Артемовими батьками подумали, що оскільки ми одного з ним віку, було б непогано, якби ми заприятелювали.

Я був слухняною дитиною. Наступного ж ранку я розшукав Тьомика в пісочниці на дитячому майданчику, офіційно представився і для закріплення дружби поставив йому шикарний синець під оком. Отак ми подружилися.

Відтоді минуло двадцять років. Тепер я знаю Тьомика, наче свої п'ять пальців, можу передбачити будь-які його дії, вгадую слова за хвилину до того, як він їх скаже, а часом навіть читаю його думки, на що Тьомик ніколи не ображається. Я його єдиний справжній друг, як і він — мій, незважаючи на те, що в дійсності ми абсолютно різні.

Тьомик зростав у інтелігентній родині, де його змалечку привчили до книг та всяких інших нікому не потрібних культурних дурниць. Він до дев'ятнадцяти років навіть не матюкався. Варто зауважити, що попри вихованість та начитаність мій товариш не вирізняється кмітливістю та винахідливістю. Зате у нього неперевершений талант, якийсь, зараза, просто шаманський хист знаходити неприємності на свою голову. Якби не ось ця його магічна здатність повсякчас устрявати в різні погані історії, життя Тьомика було б нудним, малоцікавим і тягучим, наче гума. Після школи він як порядний вступив до університету, після університету влаштувався на нудотну (хоч вовком вий!) роботу — зачуханим менеджером з продажу відеоапаратури в супермаркеті «Фокстрот», а потім його життя непомітно ввійшло у найжджену колію: робота, дім, знову робота, систематичні п'янки на Новий рік, день народження та День незалежності, телевізор, пиво, футбол і т. д. і т. п.

Регулярно раз на тиждень, в суботу чи неділю, я, немов смерч, вриваюся в затхлу квартиру Тьомика, аби не дати йому остаточ-но зіскніти, наче якийсь офісний кактус. Щоразу я щось вигадую, — а я, знаєте, мастак на всілякі бліц-ідеї, — а потім ми

гасаємо Києвом і буяємо до самого початку робочого тижня. Повірте, якби не я, то на місці Тьомика я вже давно повісився б від глевкої нудьги.

Єдине, з чим у Тьомика справді клеїться в житті, — це дівки. Скажу прямо: жіноцтво вельми любить і шанує мого Тьомика. Бо мій Тьомик, з якого боку не подивись, справжній красень — високий світлоокий блондин з правильним овалом лица, ніжною шкірою на щічках і тендітними руками інтелігента (дівки просто мліють, коли бачать його субтильні наманікюрені пальчики). На перших стадіях усе це чудово покриває недоліки інертного характеру й куцого інтелекту (Тьомо, без образ), забезпечуючи Тьомику просто небувалий успіх у протилежної статі.

Щодо мене, то я повна протилежність Тьомика. Ну, по-перше, звати мене Максом, що сильно відрізняється від Тьомика. По-друге, я низенький, чорнявий і барилкуватий. А по-третє, життя у мене — суцільна пригода. Як тільки після другого курсу мене погнали з університету і я подався у великий бізнес, зразу почались одні, блін, пригоди.

Спочатку я торгував жуйками при виході з метро «Вокзальна», потім там же приторговував безкоштовними газетами, далі сплавляв пластир у вагонах метро, трохи згодом продавав на Хрещатику смачні пиріжки з собача... кгм... ну, просто смачні пиріжки. Словом, займався усім підряд, однак дуже скоро зрозумів, що чесним шляхом у нашій країні можна заробити тільки грижу або невроз, а тому почав грати по-крупному і... не завжди, як би то сказати, чесно й правильно.

Отож на сьогоднішній день я справжній профі у великому бізнесі. Ви не дивіться на те, що живу в маленькій квартирці і їджу на метро. То все світова економічна криза винна. А насправді в усьому Києві ви не знайдете другого такого, як я. Жодний диплом МВА не навчить вас того, що вмю я, ну, скажімо, продати втридорога те, чого не існує або ж існує, але належить не вам. Тут має бути талант, панове, дар від Бога.

Але, як то кажуть, повернімося до наших баранів...

Так ось, вельми неприємна історія, яка закинула нас із Тьомиком аж на інший континент і дала поштовх багатьом іншим неприємним історіям, почалася з того, що Тьомик отримав спадок у Швеції.

Якийсь його чи то дядько, чи дід, невідомо по чийй лінії, колись давно, ще за Союзу, емігрував до Стокгольма, де зліпив собі пристойний капітальчик: спершу на будівництві, а потім — здаючи в оренду квартири. Аж ось одного дня оцей не то дід, не то дядько вийшов на балкон своєї квартири витрусити килимок. Труснув він, значить, раз, другий, третій, а за четвертим трохи перестарався й метельнув так, що вивалився на фіг з балкона разом зі своїм килимком. Усе б обійшлося, якби балкон не був на десятому поверсі. Дядька (чи діда) відшкребли від бруківки й пішли дзвонити Тьомику, бо той виявився єдиним, чиє ім'я згадувалось у заповіті. Отака-от сумна історія.

Останніми роками я займався нерухомістю, продажем землі та всякими супутніми обладнаннями по всій Україні, тому нечасто бував у Києві і ми з Тьомиком практично не бачились. Я навіть, соромно зізнатись, загубив його номер телефону (через певні особливості мого бізнесу мені доволі часто доводилося міняти власний номер), тому був вельми здивований, коли після кількомісячної розлуки, протягом якої ми не обмінялися й словом, отримав на свій e-mail лист від Тьомика:

«Чувак, привіт!

Як у тебе справи, старий? Куди ти пропав?

Учора весь день намагався тебе видзвонити, але всі старі номери заблоковані. Чувак, приїжджай якнайшвидше. Кидай усе — це дуже важливо! Терміново потрібна твоя допомога.

Артем

Р. С. Присягаюся, ти не пожалкуєш!»

Знаючи Тьомикову тягу до різних халеп, щось у тому «ти не пожалкуєш» мене вельми насторожило. А втім, за хвилину до того, як отримати цей лист, хтось переказав мені, що вчора мене розшукував один з моїх колишніх клієнтів. Питався, куди поїхали двадцять залізничних цистерн з соляркою, які я сплавив йому

місяць тому. А як я можу знати, куди, в дідька, вони поїхали? «Укрзалізниця» возить свої цистерни туди, куди їй заманеться. Тож у мене виникло сильне бажання знову міняти номер телефону і швиденько «летіти у вирій», подалі від надто допитливих клієнтів. Тому, не гаючись, я зібрав свої манатки і рвонув до Києва...

Я застав Тьомика, як завжди, за пляшкою пива, пакетом чіпсів перед телевизором. На кухні поралась його нова, незнайома мені дівця. За вікном у темряві розмірено шурхотів по асфальту дощ.

— Здоров! — кинув я з порогу.

— Привіт! — бовкнув Тьомик у відповідь, не піднімаючись з місця.

Я пройшов до вітальні і без запрошення впав у крісло навпроти — у цьому домі мені дозволялося практично все.

— Паршива погода, — сказав я.

— Ага. Хочеш пива? — Тьомик говорив так, наче ми не бачились півдня, а не півроку.

— Давай.

— І чіпси бери.

Кілька хвилин ми мовчали, сьорбали пиво і хрумкали чіпсами. Зрештою я запропонував:

— Ну, давай, викладай свою справу.

І Тьомик розказав мені слізливу історію про свого «шведського» дядька.

— ...і він назначив мене спадкоємцем, — закінчив мій товариш.

— Спадкоємцем чого?

— Усього свого бізнесу.

Я зразу ожив.

— За словами юристів там ласий шматок, — продовжив Тьомик. — А я в тому, ти ж сам знаєш, нічого не тямлю. Тре' вступити у володіння, справи наладити, те-се...

— О'кей, друже, я тобі допоможу, — заспокоїв його я.

Наступного дня Тьомик прогнав свою нову хвойду. Потім ми це гарненько обмили і навели в квартирі безлад, який біль-

ше личив холостяку-спартанцю, бо після тої дівулі квартира скидалася на житло якогось гламурного педика. А ще за два тижні ми зробили собі візи й полетіли у столицю Півночі — Стокгольм вступати у володіння Тьомиковою спадщиною.

Отак воно все й почалося...

3

Спадок у Тьомика виявився просто королівським: житловий будинок на тридцять квартир на Остермальмі¹ та старе корито з двома косими вітрилами і дизельним двигуном, старше за мене й Тьомика разом узятих, припнуте до причалу в одній із постріблених легкими брижами заток старого міста — Gamla stan². Квартири здавалися в оренду молодим сім'ям та студентам, яхта без діла гойдалася на балтійських хвилях й помалу іржавіла. Щомісячний прибуток від посесії усіх помешкань коливався в межах 14—15 тисяч євро, тому, враховуючи плату за комунальні послуги, вивіз сміття та оренду місця стоянки шхуни, будинок давав десь 6—7 тисяч чистого доходу кожного місяця.

Я допоміг Артему оформити всі необхідні документи. У результаті Тьомик став буржуєм, і грошей у нього тепер було хоч відбавляй. Мене в Україні нічого не тримало, тому ми порішили осісти на якийсь час у Стокгольмі й насолодитися старушенцією Європою.

Тиждень ми жили на яхті, всередині якої виявилось кілька доволі непоганих спалень і маленька, але нічогенька така кухонька, поки одного дня Тьомик не заблював по самі вінця унітаз, сказавши, що з нього досить. Його завше захитувало на кораблях, навіть якщо корабель був припнутий до причалу. Після того ще три тижні ми мордувались у крихітній комірчині на горищі того тридцятиквартирного чуда шведського

¹ Östermalmstorg (іноді просто Östermalm) — один з найпрестижніших житлових районів сучасного Стокгольму.

² Gamla stan (швед. «старе місто») — історичний центр Стокгольма.

зодчества, яке відтепер належало Тьомику. Всі інші квартири були здані в оренду, і найближчий контракт закінчувався аж через вісім місяців, через що жити більше було ніде.

Зрештою там, на горіщі висотки, було не так вже й погано. Тільки трохи тісно. Біля правої від входу стіни проступав обвуглений камін, займаючи половину нашої кімнати. У кутку за каміном тулився великий темно-коричневий глобус на різьбленій дерев'яній підставці. Моря на ньому були намальовані в брунатних тонах, а материки — в зеленкуватих. Ліворуч під вікном стояв зовсім крихітний стіл з вкрученою настільною лампою, коло нього — крісло, а протилежну стіну підпирало одне єдине ліжко. На ліжку ми з Тьомиком спали по черзі.

За два тижні ми обнишпорили всенький Стокгольм. Потім кілька разів плавали у Фінляндію на круїзних лайнерах компанії «*Viking Line*», з'їздили на північ Норвегії, але всюди було темно, вогко і холодно, тому, зрештою, нам це набридло і Тьомик забажав повернутися в Україну.

— Хочу додому, — проскиглив він одного вечора, втомленим поглядом проводжаючи сірі сніжинки в латках світла під ліхтарями. — Продам усе до дідька, чувак, і поїду назад на Україну.

Я, будучи натурою більш енергійною і, так би мовити, авантюрою, навіть думки не припускав, що, маючи шість тисяч євро чистого доходу, ми просто так візьмемо та й повернемося до буденного життя.

— Не-не-не! — рішуче зарепетував я.

— А що тут робити? Тут постійно похмуро, холодно й нудно. Ти хоч пригадуєш, коли ми останній раз сонце бачили?

Я не мав чим йому заперечити. Затяжна північна зима, завжди понуре небо на тлі ідеального до блювоти міста гнітили й мене. Сонце або сором'язливо, як східна красуня за паранджею, ховалося за хмарами, або ж тинялося бозна-де з іншого боку планети.

— Я придумав, — кажу, — давай поїдемо кудись на південь і займемося бізнесом! Ідея на перший погляд, може, й не вельми, але *ми...* кгм... так, *м-м-ми* тепер маємо стартовий капі-

тал, а з *нашими* знаннями зможемо непогано розкрутитись за бугром! — я навмисне всюди вживав «наш капітал» і «наші знання», не розділяючи себе й Тьомика.

— А чому не тут, не у Швеції?

— Ну, по-перше, — відказую, — у тебе в Швеції вже є бізнес, і це тільки твій бізнес, друже, я тут геть не при ділах. А по-друге, почати якусь нову й справді прибуткову справу в такій країні, як Швеція, практично неможливо. Все, що могли вкрасти, тут уже розікрали двісті років тому. Тут усе злагоджено, все працює, всі закони відточені — про великі бакшиші можна забути, друже. Нам тут не розвернутись, ні до чого приклястись, розумієш?

— Ага, розумію, — буркнув Артем.

Ми ще трохи посперечались, але згодом таки порішили й надалі здавати будинок в оренду, а на отримані гроші чкурнути кудись світ за очі, на спрагли до нашого бізнесу ринки, шукати кращого життя.

— То куди поїдемо? — спитав зрештою Тьомик.

— Не знаю, — я крутнув ногою вкритого пилюкою глобуса, що стояв в кутку коло каміна. А потім, здається, сам чорт смикнув мене за язика: — Давай... а давай, чувак, махнемо в Мексику! Я знаю іспанську, може, пощастить і непогано там розкрутимось.

— А там гарні дівахи? — глипнув на мене мій товариш.

— Найкращі у світі! А ще там сонце, чувак, не те, що тут, у Швеції.

— Поїхали, — легковажно бовкнув Тьомик і всміхнувся, блиснувши двома рядами ідеальних зубів. Тоді у нього були ще всі зуби.

І ми поїхали...

Так що, блін, то він у всьому винен. Якби відмовився, нічого цього б не трапилося.

— Хочеш заробити? — спитав я.

То був наш другий день у Мехіко.